

Hôkkes

As ik geregeld in m'n hōfke bezig zij, dan krèdde nogal 's licht wa buurt. En dan zegge ze wel 's: 'Dä gé dä zèllef nog doe, dä's gi wèèrek mir vur òuw.' Ik kan dan wel negenentaagentig zèn, mèr onze vaoder dee dä nog toen ie aachtennegentig wos. Ik doew dä géér en ik kan dä nog goewd, en wurrum zoo ik dä dan nie doewn? M'ne rug is nog van ellestiek en zèllefs 't krôm wèèrek dä kan ik nog händig. Nee, m'n geridskap dä laot ik 't wèèrek doewn. Ik hoef dä alleen mär vaast te hoùwen en te sture, en dan worde d'r ôk nie muujg van. Zoo is 't toch! Ik hur onze vaoder nog zegge, toen ie 's iemes e zwaor koffer op zaog vatte. Dieje mens trok 'r 'n bakkes bé of ie wel 'n hoeféézer ingeslikt hoj. En onze vaoder zee: 'Ge moet 'w aaigen aon dä koffer vaast hoùwen en dan gi dä koffer van aaiges mee 'w mee.' 't Is mär oew dä ge'r mee um wit te gaon.

Och, äs ge toch zie, oew dä hier alles in bloei sti, al diej bloemen en dä alle jaor. Och, dan vuujl ik me krèk 'nnen tûinkebouter en hedde 't gevuujl of dä ge in 'n sprookjeswèrreld lééft. Dan kan ik geniejte van mense diej soms krom staon um aon m'n flierkes te kanne rùike. Diej flierkes, die rùikte al op 'nen aafstand, vurdä ge ze geziejn het. En aaf en toew gaaj ik 'r gewoan èfkes bé zitte. Nie op 'nne stoewl of 'n kruk, nee, gewaon op m'n hōkkes. (Op z'n hōkkes = Gehurkt zitten.)

Johan Biemans, Bergeijk.